

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind III Syv teaterår 1849-56

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 161. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr03-shoot-idm139891011006528/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

lem os to kvinder er noget af det mest harmoniske, jeg har følt ved noget sammenspil. Michael Wiehe spillede elskereren i stykket, en psykologisk vanskelig rolle, som der måtte tages på med fine hænder, når ikke al sympati hos tilskuerne skulle forspildes. Men nu ville skæbnen til Hertz's og stykkets ulykke, at Wiehe her i praksis udførte alle Hædts teorier om sandhed, virkelighed og lyrikens fordømmelse. At derved hans og vort arbejde, uden at tale om Hertz's, var spildt, så jeg straks. Ikke alene jeg, men de fleste tilskuere gøs tilbage for at se denne Michael Wiehe spille så råt, og hvad der var det værste, så meget imod stykkets ånd og interesse. Den hele ny, brusque manér at spille på var en ren kontrast til Wiehes hele ideale naturel, og derfor blev hans fremstilling forceret [manieret] og uskon. Mig smertede denne fremstilling, som om jeg havde set en skøn statue blive hugget i stykker af gadedrenge. Ville han virkelig prøve på at føre et spil frem bygget på disse teorier, da var i alt fald valget, at anvende dem på denne rolle, så forkert som muligt. Hvis elskereren virkelig havde forladt Hermione på grund af, at han ikke magtede at hæve sig op til hende, ja, da lod dette spil sig undskyde; men når forfatteren lader ham ende med at forstå hende, skatte og vurdere hende, så at han i inderlig følelse og beundring beder hende om hendes hjerte og tro, da går dette visselig ikke an. En i bund og grund rå natur kan aldrig omvende sig til en højere og ædiere; dens grundakkord er angivet. Men Wiehe var ikke den første og bliver ikke den sidste, der ikke retter begyndelsen og enden af en rolle efter hinanden, men skærer dem over i to usammenhængende dele til digterens fortvivlelse og publikums misforståelse.

Hertz, der en dag overværede en af prøverne på stykket, gik mismodig og forknyt hjem; thi også han indså, at hans stykke var fortabt ved det syn, Wiehe havde fået på den vigtige og betydelige elskerrolle. Men hvem turde mere tale til Wiehe om noget som helst? [Han var nu stolt i sin tale, og den elskværdige beskedenhed, der havde klædt ham så smukt, var så godt som aldeles forsvunden.]

På en af prøverne så jeg ham stå og læse et brev for Hædt og fru Nielsen; jeg så, at dette brev bragte ham i lidenskab. Han kom senere hen til mig, og jeg spurgte, hvad det var for et brev, der havde sat ham i denne bevægelse. Han tog det op af lommen og gav